

Stichting Immaculata

Stichting Apostolaat van Jezus de
Gekruisigde en de Immaculata

KARMELGEMEENSCHAP 'CARMELI DEUS CARITAS'

STERKTE EN VERDULDIGHEID

Stand houden

Al is er moed vereist om moeilijke dingen tegemoet te zien en te ondernemen, er is nog veel meer vereist om ze te verdragen, vooral pijnlijke dingen die lang aanhouden en niet kunnen vermeden noch veranderd worden. In dit verband leert immers de H. Thomas dat de sterkte zich niet hoofdzakelijk in aanvallen uit, maar door stand te houden in het gevaar en manmoedig strijd, tegenspoed, gebrek en vervolging te verdragen.

In het geestelijk leven ontmoeten wij niet enkel moeilijkheden die een mooie daad van moed eens voor altijd kan overwinnen. Wij stoten veel vaker op moeilijke en pijnlijke dingen waaraan wij ons onmogelijk kunnen onttrekken en die wij willens nillens moeten doorstaan.

Lichamelijke kwalen die ons uitputten en ons beletten, de gewenste activiteit aan de dag te leggen.

Morele noden voortvloeiend uit karaktergebreken, uit ontmoetingen met personen die ons tegenwerken of ons niet begrijpen, of uit smart, personen te zien lijden die ons duurbaar zijn die wij niet kunnen helpen, of uit de afwezigheid van vrienden, of uit de eenzaamheid van ons hart.

Geestelijke noden veroorzaakt door innerlijke dorheid of duisternis, door verslapping van de geest, door verleiding, door gewetensbezwaren. En al de gebreken, vermoeienissen en moeilijkheden verbonden met het vervullen van onze dagelijkse plicht. Wij weten dat alles door God geschikt is om ons gelukkig te maken, maar dit belet niet dat het ons drukt: lijden is nooit aangenaam.

Al willen wij ook alles uit liefde voor God aanvaarden, toch komt vaak de verleiding op te reageren, alles op te geven, het juk af te werpen. Soms drukt droefheid en ontmoediging ons neer.

Het middel daartegen?

Datzelfde middel dat Jezus zijn apostelen voorhoudt na de vervolging voorspeld te hebben die hun te wachten stond: 'door standvastigheid zult ge uw leven winnen' (Luk. 21, 19) ; standvastigheid is de deugd die het ons mogelijk maakt, spijs leed, gebrek en tekort te leven zonder de sereniteit te verliezen, de deugd die ons toelaat, stormen, tegenspraak en gevaren het hoofd te bieden, zonder ons te ergeren, zonder er door, terneergedrukt te worden of af te wijken.

Vrije, actieve aanvaarding

Christelijke verdueligheid heeft niets gemeens met de gedwongen gelatenheid van de fatalist of van de filosoof die het lijden duldt omdat hij het niet kan ontvluchten. Ook niets met de houding van hem die duidt omdat hij uit gebrek aan kracht niet kan reageren. Zij is de vrije aanvaarding terwille van God en van het eeuwig geluk en steunt op het weten dat lijden onmisbaar is om zich van de zonde te zuiveren, om voor zijn fouten te boeten, om zich voor te bereiden tot de ontmoeting met God. De christelijke verdueligheid leert ons vooral, smarten sereen te aanvaarden en ze stilaan te waarderen en ervan te houden, niet als doel van het leven maar als onmisbaar middel om dat doel te bereiken. En dat doel is de liefde, de vereniging met God. Maar indien Jezus een leven vol smarten en de dood op het kruis heeft willen aanvaarden om de vlam van de liefde in ons te verwekken en om banden van vriendschap tussen ons en God te leggen, hoe zouden wij tot de volheid van de liefde en van de eenheid met God komen indien wij dezelfde weg niet wilden volgen als Hij? ‚Heeft Christus geleden naar het vlees, zo wapent ook gij u met dezelfde gedachte‘, roept ons de H. Petrus toe (1,4,1).

Laten wij dus ons lijden met dezelfde gevoelens aanvaarden als Jezus: de wil van de hemelse Vader volbrengen, voor de zonde boeten, bewijzen van liefde geven.

Christelijke verdueligheid veronderstelt dus niet een louter lijdzame houding, maar een actieve en vrijwillige aanvaarding, die veel belangrijker is en de standvastigheid verdienstelijk maakt. De verduelige is lijdzaam omdat hij het wil zijn, omdat hij zijn vrije wil gebruikt om zich aan al het leed te onderwerpen dat hem op zijn weg wacht, omdat hij vrijwillig het juk van de smarten op zijn schouders laadt gelijk Jezus het kruis op zijn schouders heeft willen nemen, ‚omdat Hijzelf het wilde‘ (Is. 53, 7). De christen wordt niet gedwongen gelijk Simon van Cyrene. Weliswaar zoekt hij niet vrijwillig het lijden op - dit is niet aan allen gegeven en zou ook onvoorzichtig kunnen zijn - maar hij aanvaardt elke smart die hij ontmoet omdat hij het kruis erin erkent, dat God hem aanbiedt om hem gelukkig te maken.

Gewillig de weg van het kruis gaan

*‚O Jezus, de zielen die Gij tot innige omgang met U roept, worden ook geroepen om met U te lijden, om het kruis hoog te dragen en het niet uit de handen te geven, elk gevaar ten spijt, en zonder ooit voor hun leed te zwichten; Gij hebt me zo klaar doen inzien hoe nuttig het is, uit liefde voor U vervolging en smarten te verdragen, dat ik thans niet anders kan dan offers lief te hebben. Gij zijt die weg opgegaan en die weg moeten allen opgaan die U willen volgen en niet willen verloren lopen. Gezegend het kruis dat reeds in dit leven zo rijkelijk vergoed wordt!
‚Hoe zou Gij beter uw liefde voor mij kunnen bewijzen, dan met datzelfde voor mij te willen, dat Gij voor Uzelf hebt gewild?
‚Of sterven of lijden: dat moet mijn verlangen zijn‘*

,Aan U heb ik genoeg, gekruisigde Jezus. Met U wil ik lijden en rusten! Maak dat ik, inwendig en uitwendig met U gekruisigd, mijn ziel in standvastigheid houd en dat zij verzadigd en bevredigd weze.

Leer me, de smarten zeer lief te hebben maar ze niet hoog te schatten om uw genade te verdienen, Heer, die niet geaarzeld hebt voor mij te sterven. Mijn geliefde, voor mij wil ik wat hard en pijnlijk is, voor U al wat aangenaam en zalig is?

Bron; Van Hart tot Hart, 1962
Gabriel van de H.Maria Magdalene o.c.d.

Uitgave: Stichting Immaculata 2012